

Mijne Heeren Directeuren onzer Vereeniging, Mijne Heeren Curatoren, Professoren, Studenten van deze Universiteit en voorts gij allen, die herwaarts opkwaamt om deze plechtigheid met Uwe tegenwoordigheid te vereeren.

Zeer Geachte en Zeer Gewenschte Toehoorders.

In de geschiedenis van de krankzinnigenverpleging zal de 19e eeuw steeds met eere genoemd worden. Het alleen juiste beginsel, dat krankzinnigen zieken zijn en ook als zoodanig moeten behandeld worden, heeft, na veel bestrijding van verschillende zijden ondervonden te hebben, ten slotte gezegevierd en aan dit beginsel danken wij onze nieuwerwetsche inrichtingen, die met de oudere schier alleen den naam gemeen hebben.

Men kan zich, gewoon geraakt aan de nieuwere toestanden, niet gemakkelijk een voorstelling maken, welke moeilijkheden overwonnen moesten worden, en welke bezwaren uit den weg geruimd moesten worden, voordat men in vakkringen algemeen had aanvaard, dat de veranderingen werkelijk verbeteringen waren en zeker is de tijd nog niet gekomen om boudweg te beweren, dat deze overtuiging een algemeene is geworden. Nu en dan hoort men nog enkele cynische opvattingen verkondigen, die, al is het ook in mindere mate, op verschillende chronische lijders van toepassing zouden zijn, deze namelijk, dat het eigenlijk schadelijk is krankzinnigen zoo goed te verzorgen, omdat daardoor deze onnuttige leden der maatschappij langer in het leven gehouden worden, — een opvatting, die ik alleen noem, om haar te signaleeren.

Daarnaast echter zijn er niet weinigen, die twijfel koesteren aan de nieuwere methoden van behandeling, waarbij de dwang afgeschaft is en de vrijheid zooveel mogelijk toepassing vindt, omdat men overtuigd is, dat de strenge blik en de sterke vuist betere